

ikke skulde kunne bevilges med Hensyn til den Slags Eiendom, der her er Tale om, medens der ikke er den mindste Tvivl om, at saadanne Laans Optagelse i visse Tilfælde kunne blive bevilgede med Hensyn til vore Lehn og Stamhuse. Men det forekommer mig, at jeg ikke behøver at gaa nærmere ind paa Sagen, thi den ærede foregaaende Taler har jo selv indrømmet, at undtagelsesvis ville saadanne Forandringer i de oprettede Testamenter kunne være nødvendige, og i denne Indrømmelse alene forekommer det mig, at det Tillæg, der er foreslaaet af Udvalget, har sit fulde Forsvar. Det er paa Grund af denne Nødvendighed, at dette Tillæg har været fornødent, og jeg for mit Bedkommende kan rigtig nok ikke indse, hvad der skulde bevirke, at Bevillingsmyndigheden ikke skulde komme til Anvendelse i det samme Omfang med Hensyn til de Testamenter, der her er Tale om, som det finder Sted, naar Arvemidlerne bestaa i Penge.

Gstrup: Jeg troer ikke, at den høitredede Ordfører og jeg ere saa entge om det Væsenlige, som man skulde tro af hans sidste Udtalelse. Den ærede Ordfører spurgte om, hvorfor Bevillingsmyndigheden ikke skulde kunne træde til, naar det var hensigtsmæssigt, eller rettere naar Dispositionen viste sig uhensigtsmæssig. Det forekommer mig er en aldeles utilstrækkelig Grund til at forandre Noget i en testamentarisk Disposition, at Kredtemand finder den uhensigtsmæssig. Jeg fordrer, at den kun skal kunne forandres, naar det saa at sige er umuligt at opfylde den, og saa falder det i mine Tanker af sig selv, at den maa kunne forandres. Derom ere vi altsaa entge, at Forandring maa kunne ske, da selve Forholdene kunne gøre det umuligt at opfylde Bestemmelsen; men om Omfanget, hvort det bør tilstedes Kredtemand eller Regjeringen at gøre Forandringer, er det vist nok, at den ærede Ordfører og jeg ere uenige, og det forekommer mig, at, naar Tilføiningen overhovedet er nødvendig, — hvad den ærede Justitsministers Udtalelser ved Sagens foregaaende og ligeledes ved den nærværende Behandling synes at vise, at Meningerne ialfald

kunne være delte om, — kunde den dog være affattet saaledes, at det klart fremgik deraf, at det kun var under særdeles tvingende Omstændigheder, at tage Dispositioner kunde forandres ad Bevillingsveien. Jeg har den fulde Tillid til den nuværende høitredede Justitsminister, at han ikke uden tvingende Omstændigheder vil ad Bevillingsveien forandre saadanne Dispositioner; men ligesom vi i Fortiden hyppig have set, at Regjeringen ingenlunde har været forsigtig med Meddelelsen af saadanne Bevillinger — man har jo set, at store Familieformuer, store Familieeiendomme ere sporløst forsvundne ad Bevillingsveien — saaledes turde ogsaa den Tid kunne komme, da en mindre forsigtig, en for Opretholdelsen af slige Dispositioner mindre omhyggelig Minister kunde indtage den Nuværendes Plads, og da kunde saadanne lovlige Dispositioner efter § 22, som jeg sætter særdeles Pris paa, blive aldeles illusoriske, idet — om jeg maa bruge det Udtryk — Grundlaget for Arveforholdene, Formuens Substans blev sludt bort. Jeg skal imidlertid ikke gjøre noget Forsøg paa at stille en Opfordring til ærede Medlemmer i Salen om at stemme imod Vædringsforslaget. Derjom der skulde være nogen Berettigelse i mine Indvendinger, i min Paavisning af det mindre Fyldestgjørende i Affattelsen af dette Vædringsforslag, ville de muligen senere kunne komme under Overveelse.

Justitsministeren: Jeg kan ikke negte, at jeg troer, at Forhandlingerne ved Sagens 2den Behandling indeholde en Besvarelse af de Bemærkninger, som den sidste ærede Taler har gjort med Hensyn til det under Nr. 7 foreliggende Forslag. Salsfald troer jeg, at de indeholde Besvarelsen paa de Bemærkninger, som af ham ere blevene henvendte til mig. Jeg fremhævede ganske vist dengang, at det ingenlunde i og for sig er Noget, som en Minister kan sætte Pris paa — og det ærede Medlem bekræftede det naturligtvis af egen Erfaring — at der tilkommer Regjeringen en Bevillingsmyndighed, hvis Udøvelse sker under Ministerens Ansvar; men der gives Forhold, hvor det er nødvendigt, at